

nye Krav og nye Former været Aarsag til. Da Livet siden har budt os at gaa samme Vej, har vor Kamp i Stedet for at formindske vore Muligheder for hjemlig Lykke tværtimod skabt nye ved at gøre det muligt for os at opfylde de Krav, som et nyt Hjemideal vil stille til os.

Det nye Hjemliv „med aabne Vinduer ud mod Livet“ er allerede nu i mange Tilfælde et Faktum, og dets største Lykke ligger i, at just ved, at hver paa sin Vis med sit Arbejde og sine Interesser deltager i Livet derude, tilføres der Hjemlivet den Tilvækst af aandeligt og bevægeligt Liv, som det maa have for nu at tilfredsstille os.

Ellen Key siger: „Det bevægeligste Liv er ogsaa det højeste,“ og det gælder for alle, Mænd saa vel som Kvinder. Ganske vist har en og anden Kvinde „stødt sin Pande til Blods“ under Kampen for Delagtighed i dette bevægede Liv, men hvad der er sikkert er, at uendelig mange flere vilde have gjort det i endnu højere Grad under en haabløs og forgæves Kamp for at tvinge sig selv til vedvarende at leve et afsondret Liv uden Fællesskab med det hele.

Hverken vi eller Hjemmet behøver for øvrigt at miste noget, ved at det ikke længere udgør vor eneste Verden. Antagelig kommer Forandringen i Stedet for til at medføre, at Hjemmets Muligheder for Lykke bliver os mere dyrebare end tidligere, og at vi bliver endnu mere ivrige for at udvikle dem. Vi har i det mindste ikke hidtil haft nogen Erfaring at støtte os til, der giver os virkelig Aarsag til at tro det modsatte.

Til Slutning — hvor findes der i Virkeligheden Plads for Begreberne Ridderlighed, Optimisme eller Hjemmets Ro for den store, store Masse af Kvinder, som lever deres stræbsomme Liv i det haarde Arbejdes stadige Trædemølle? For dem er disse Begreber ganske simpelt Skinværder, hvis mulige Tab kun vejer lidt i Vægtskaalen i Sammenligning med Vindingen af virkelige Værdier.

Karin Fjälback-Holmgren.

(Efter »Rösträtt för Kvinnor«).

Kvinder i Statstjenesten.

—:—

Ifølge Meddelelse fra Konseilspræsidiat til de forskellige Ministerier kan der ikke stilles særlige eller andre Betingelser til Kvinder ved disses Ansættelse i Statstjeneste end dem, der stilles til Mænd, og ganske særlig ikke tillægges Ægteskabs Indgaaelse nogen som helst Virkning med Hensyn til vedkommende Kvindes Forbliven eller Ikke-Forbliven i Statens Tjeneste.

En Bog.

»Suffragetterne, deres Kamp mod Regeringen« af Viggo Koppel. (Lehmann & Stages Forlag). Kr. 2,50.

—o—

Da »Den internationale Mandsalliance for Kvinders Valgret« stiftedes i London i Oktober 1912, deltog for Danmarks Vedkommende Herrerne Overretssagfører Munch-Petersen og cand. jur., Fuldmægtig i Skattedepartementet, Viggo Koppel.

Sidstnævnte kom ved denne Lejlighed til at interessere sig stærkt for den saa udskregne »Suffragetbevægelse«, og han besluttede at skrive en Artikel til et Dagblad om den. »Artiklen« ligger foran os i Form af en Bog paa ca. 275 Sider! —

Bogen er delvis udarbejdet paa Grundlag af forskellige engelske Skrifter — navnlig den bekendte Jurist F. W. Pethick Laurence's: »Women's Fight for the Vote«. — I Indledningen meddeler Forfatteren, at Øjemedet først og fremmest er at give en hidtil manglende Fremstilling fra »den anden Parts Side« og derved bidrage til, at den Indignation, der nu almindeligvis gør sig gældende overfor Suffragetterne, faar den rigtige Adresse, nemlig den liberale engelske Regering, hvis Optræden mod Suffragetterne er det »ene Brud efter det andet paa Liberalismens Grundsætninger.«

Som en fortræffelig Ouverture til selve Skuespillet har Forfatteren skrevet et Par virkningsfulde Kapitler om Kvinders Retsstilling i England og om de 40 Aars kvindelige Arbejdsmaader, som anvendtes af engelske Kvinder, inden Suffragetterne tonede frem med deres »krigeriske« Metoder.

Navnlig de Oplysninger, der gives i førstnævnte Kapitel, vil virke forbavsende paa Læserne, og de vil i høj Grad røkke ved de Billeder af »det frie England«, som man saa ofte faar fremstillet.

Forfatteren giver mange Eksempler paa Kvindernes daarlige retslige Stilling i almindelige Forhold, hvor de er Genstand for Udbytning fra saavel officiel som privat Side, og paa hvor lavt det engelske Samfund — trods alle lyriske Talemaader om Kvinden som *Hustru* og *Moder* — i Virkeligheden sætter hende i hendes Egenskab som saadan. En Undervurdering af Kvinden, naar det gælder Rettigheder, kender man jo ogsaa i andre Lande, selv om Forholdene ikke overalt er saa umoralske og inhumane som i England. Hvad man derimod vist skal lede længe efter blandt de civiliserede Folkeslag, er Mage til den »Lemfældighed«, kalder Forfatteren det, hvormed engelske Domstole almindeligvis straffer Sædelighedsforbrydelser mod Kvinder og Børn. Medens Angreb paa Pigebørn, der er 13—16 Aar gamle, meget ofte passerer uden nogen som helst Straf, kan voksne Mænd, der forgriber sig paa 6-Aars Smaapiger, virkelig risikere en — — — Bøde (sjældnere Fængsel), der dog aldrig vides at være sat lavere end Kr. 4,50 (fire Kroner og halvtreds Øre). — Dette er kun et enkelt Eksempel af de mange, som dette Kapitel indeholder, og som i hvert Fald klart viser en Ting: At det er paa højeste Tid, at engelske Kvinder faar den Borgerret, som John Stuart Mill kalder »deres eneste Sikkerhed for, at deres Indsigelser bliver underkastet en retfærdig og billig Betragtning.«

I Kapitlet om den engelske Kvindevalgretsbevægelses Historie fra 1866 til 1903, de 40 Aars »ladylike« Metoder — faar Forfatteren Lejlighed til at give et Par eftertrykkelige Svar paa flere af de Bebrejdelser, som den uvidende, overfladiske Mængde altid har saa let ved at rette mod Suffragetterne.

Hvis det store Flertal af magelige »Bedsteborgere«, der danner sin Mening efter sin daglige Avis, vil tilegne sig dette Kapitel i Hr. Koppels Bog, vil de vide ham stor Tak skyldig. De behøver da ikke oftere at afsløre deres Uvidenhed ved i en Diskussion om »de splittergale Suffragetter« at lyse efter de Beviser for Besindighed, »politisk Indsigt«, taalmodig, lovlid Agitation, og et udholdende, for-